

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Tomáše Kocourka a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **E. K.**, zast. Mgr. Pavlem Maršálkem, advokátem, se sídlem Vrchlického 46, Liberec, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 3, Praha, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 17. 3. 2021, č. j. MV-27612-4/SO-2021, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 6. 1. 2023, č. j. 31 A 14/2021-51,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Přehled dosavadního řízení

[1] Žalobce se žalobou podanou ke Krajskému soudu v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“) domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 17. 3. 2021, č. j. MV-27612-4/SO-2021. Tím bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno usnesení Ministerstva vnitra (dále jen „ministerstvo“), kterým bylo zastaveno řízení o žádosti o povolení k trvalému pobytu dle § 169r odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Správní orgány totiž shledaly, že žalobce podal na území žádost o trvalý pobyt, ač k tomu nebyl dle § 69 odst. 4 zákona o pobytu cizinců oprávněn.

[2] Žalobce se žalobou domáhal toho, aby krajský soud rozhodnutí žalované zrušil a věc jí vrátil k dalšímu řízení. Argumentoval tím, že v době rozhodování o žádosti o povolení k trvalému pobytu ještě nebylo rozhodnuto o žádosti o dlouhodobé vízum za

účelem strpění dle § 33 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Žalobci na základě žádosti o dlouhodobé vízum svědčila fikce oprávnění k pobytu, tudíž se na něj vztahovala výjimka z § 50 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, a mohl tak podat žádost o povolení k trvalému pobytu. Teprve v návaznosti na rozhodnutí o žádosti o dlouhodobé vízum za účelem strpění bylo možné učinit závěr, zda byla žádost o povolení k trvalému pobytu podána oprávněně, nebo nikoliv. Dále namítl, že správní orgány měly zohlednit nepřiměřenost zásahu do jeho rodinného a soukromého života.

[3] Krajský soud v záhlaví označeným rozsudkem žalobu zamítl. Uvedl, že považuje odůvodnění rozhodnutí žalované za jednoznačné a vystavěné logickým způsobem. Dospěla-li žalovaná k závěru, že nebyly splněny procesní předpoklady pro podání žádosti na území, nebylo nutné, aby se zabývala dopadem rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, což žalovaná i ozřejmila ve svém rozhodnutí.

[4] Krajský soud k námitce nepřiměřeného zásahu do práva na soukromý a rodinný život žalobce uvedl, že je třeba rozlišovat, zda se má z tohoto pohledu posuzovat meritorní, či nemeritorní rozhodnutí. Odkázal na rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2020, č. j. 7 Azs 416/2019-42, ze kterého vyplývá, že v případě zastavení řízení nepřichází posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života v úvahu, přičemž tento závěr nelze shledat za rozporný s lidskoprávními standardy vyplývajícími z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) a čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“).

[5] Krajský soud rovněž uvedl, že ne každé podání žádosti o udělení víza k pobytu nad 90 dnů zakládá možnost legálně setrvat na území. Fikce oprávněného pobytu se uplatní jen tehdy, byl-li cizinec v době podání žádosti o toto vízum držitelem platného oprávnění k pobytu. Tímto platným oprávněním k pobytu ovšem není výjezdní příkaz, což vyplývá jednak z § 50 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, jednak ze smyslu výjezdního příkazu jako takového. Účelem tohoto institutu je totiž umožnit cizinci vyřídit si neodkladné záležitosti před vycestování z území České republiky. Za neodkladnou záležitost nelze ovšem považovat podání žádosti se záměrem prodloužit si pobyt na území České republiky.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření k ní

[6] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost, jejíž důvody podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[7] Stěžovatel namítá, že krajský soud nesprávně posoudil otázku oprávněnosti jeho pobytu na území České republiky. Stěžovatel požádal o dlouhodobé vízum za účelem strpění dle § 33 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Zároveň v České republice oprávněně pobýval, a to na základě výjezdního příkazu. Na stěžovatele se tak vztahovala výjimka dle § 50 odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Nadto nebyly splněny ani podmínky pro vydání výjezdního příkazu. Teprve v případě zamítavého rozhodnutí ve věci dlouhodobého víza za účelem strpění jsou dány důvody pro zastavení řízení o žádosti o povolení k trvalému pobytu stěžovatele. Nebylo-li o jeho žádosti o udělení dlouhodobého víza rozhodnuto,

uplatní se fikce oprávnění k pobytu, na základě čehož je zřejmé, že žádost o povolení k trvalému pobytu byla podána řádně.

[8] I kdyby snad správní orgány vyložily aplikované právní normy správně, měly být zohledněny konkrétní okolnosti daného případu, tedy nemožnost stěžovatele vycestovat do Severní Makedonie z důvodu koronavirových cestovních omezení, závislost stěžovatele na jeho otci, nemožnost vycestovat bez doprovodu a potřeba čekání v Severní Makedonii na vyřízení žádosti. To vše v situaci, kdy stěžovatel plní v České republice povinnou školní docházku (1. třídu základní školy) a jeho otec, na němž je závislý, má povolen trvalý pobyt na území České republiky a jediný zdroj jeho příjmů pochází ze zaměstnání v České republice. S ohledem na zásadu přiměřenosti vyjádřenou v § 174a zákona o pobytu cizinců měly správní orgány přihlédnout k těmto individuálním okolnostem v rámci zmírňujícího správního uvážení.

[9] Žalovaná ve svém vyjádření ke kasační stížnosti pouze krátce sdělila, že s důvody kasační stížnosti nesouhlasí, odkázala přitom na odůvodnění napadeného rozsudku, se kterým se ztotožňuje. Žalovaná tedy navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

III. Posouzení kasační stížnosti

[10] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti dle § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[11] Kasační stížnost není důvodná.

[12] Na úvod je třeba uvést, že stěžovatel v kasační stížnosti přednáší shodnou argumentaci jako v žalobě, aniž by blíže vyvracel závěry, ke kterým dospěla judikatura Nejvyššího správního soudu a kterými se krajský soud řídil. Smyslem kasační stížnosti je polemizovat s argumentací krajského soudu (viz rozsudek NSS ze dne 30. 6. 2020, č. j. 10 As 181/2019-63, bod 8). Nicméně za situace, kdy stěžovatel přednese pouze obecné argumenty, které se s ustálenou rozhodovací praxí nikterak nevypořádávají, nespatřuje Nejvyšší správní soud důvod detailněji na tyto argumenty reagovat. Tím méně za situace, kdy je tato rozhodovací praxe zcela zřejmá z rozsudku krajského soudu, včetně odkazů na jednotlivá rozhodnutí. Nejvyšší správní soud si je vědom, že jeho judikatura není neměnná, nicméně nelze přehlédnout, že v řízení před Nejvyšším správním soudem je povinné zastoupení stěžovatele advokátem. Je tomu tak mimo jiné pro to, aby stěžovatel mohl účinně zpochybňovat již dříve učiněné závěry. Pokud by stěžovatel přednesl podrobnou argumentaci vyvracející správnost dosavadních závěrů judikatury, jistě by Nejvyšší správní soud důkladně zvážil, neexistují-li závažné důvody pro změnu ustálené rozhodovací praxe. Nicméně v nyní projednávané věci stěžovatel žádné argumenty, jimiž by se snažil

přesvědčit Nejvyšší správní soud o nesprávnosti dosavadní judikatury a potřebě její změny, nepřináší. Jeho argumenty již byly vyvráceny judikaturou, na kterou ho krajský soud výslovně odkázal, přičemž nad jejich rámec stěžovatel nic dalšího do řízení nepřináší. Z těchto důvodů Nejvyšší správní soud pouze krátce shrne relevantní závěry dosavadní rozhodovací činnosti k dané otázce, ve zbytku se odkazuje na rozsudek krajského soudu.

[13] První kasační námitkou stěžovatel tvrdí, že s ohledem na podání žádosti o vydání dlouhodobého víza za účelem strpění se na něj vztahuje fikce, podle níž je oprávněn pobývat na území až do vydání rozhodnutí o této žádosti. Jestliže po dobu trvání této fikce podal žádost o povolení k trvalému pobytu, byl oprávněn tak učinit na území, neboť byl držitelem oprávnění k pobytu (§ 50 odst. 3 zákona o pobytu cizinců).

[14] Ze správního spisu vyplývá, že stěžovatel podal žádost o povolení k trvalému pobytu dne 27. 10. 2020. V tento den nebyl držitelem žádného oprávnění k pobytu. Téhož dne mu byl udělen výjezdní příkaz platný od 27. 10. 2020 do 25. 11. 2020. Dne 25. 11. 2020 požádal o udělení víza za účelem strpění pobytu, toto řízení bylo ukončeno dne 12. 1. 2021. Dne 14. 1. 2021 rozhodlo ministerstvo o zastavení řízení o žádosti o povolení k trvalému pobytu. Dne 3. 2. 2021 podal stěžovatel žádost o nové posouzení důvodů neudělení víza. A dne 17. 3. 2021 rozhodla žalovaná o odvolání proti rozhodnutí ministerstva o zastavení řízení ve věci povolení k trvalému pobytu.

[15] Je třeba souhlasit se stěžovatelem, že se v době podání žádosti o povolení k trvalému pobytu i posléze v době podání žádosti o udělení dlouhodobého víza za účelem strpění nacházel na území České republiky zcela v souladu s právními předpisy České republiky. Výjezdní příkaz lze totiž vnímat jako časově a věcně (účelem) omezené oprávnění k pobytu cizince na území České republiky. Jeho účel ovšem nespočívá v pobytu samotném, ale v tom, že stát poskytuje cizinci určitý časový prostor pro uspořádání si svých záležitostí v případě, kdy pozbude své pobytové oprávnění. Těmito záležitostmi se ovšem rozumí pouze úkony potřebné k vycestování z území České republiky, nikoliv k získání dalšího pobytového oprávnění (k tomu srov. např. rozsudky NSS ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 288/2017-22, bod 13, a ze dne 11. 1. 2022, č. j. 4 Azs 299/2021-27, bod 30).

[16] Stěžovatel se domnívá, že podání žádosti o udělení dlouhodobého víza za účelem strpění vytváří fikci povolení k pobytu, z čehož dovozuje, že byl oprávněn podat na území žádost o povolení k trvalému pobytu, neboť zde nepobýval na základě výjezdního příkazu, nýbrž na základě fikce povolení k pobytu. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že stěžovatel zcela přehlíží chronologii jednotlivých řízení, jak vyplývá z předloženého správního spisu (výpisů z evidence cizinců s povoleným pobytem na území ČR). V době, kdy stěžovatel podal žádost o povolení k trvalému pobytu, se na území zdržoval na základě výjezdního příkazu, jenž mu byl udělen ve stejný den, kdy podal žádost. O udělení víza za účelem strpění požádal až posléze (dne 25. 11. 2020). I kdyby v důsledku podání žádosti o udělení víza za účelem strpění vznikla stěžovateli fikce oprávněného pobytu, nastala by tato skutečnost až po podání žádosti o povolení k trvalému pobytu. Podat na území žádost o povolení k trvalému pobytu je ovšem oprávněn jen cizinec, jenž pobývá na území v rámci přechodného pobytu v okamžiku podání takové žádosti (§ 69 odst. 4 zákona o pobytu cizinců). Nesprávný je rovněž stěžovatelův předpoklad, že mu v důsledku podání

žádosti o dlouhodobé vízum za účelem strpění vzniklo oprávnění pobývat na území na základě fikce dle § 60 odst. 7 zákona o pobytu cizinců. Judikatura totiž dlouhodobě zastává názor, podle nějž „[d]*omněnka, že nebylo-li o uvedené žádosti rozhodnuto v době platnosti oprávnění k pobytu cizince na území, považuje se jeho další pobyt na území za pobyt na toto vízum, a to až do rozhodnutí o žádosti (§ 60 odst. 7), se uplatní pouze tehdy, pokud je cizinec v okamžiku podání žádosti o toto vízum držitelem platného oprávnění k pobytu. Pokud žádost podává cizinec, který pobývá na území České republiky na základě výjezdního příkazu, tato domněnka se neuplatní.*“ (viz rozsudek NSS ze dne 25. 9. 2013, č. j. 8 As 119/2012-32, č. 3009/2014 Sb.). To je jednoznačně i případ stěžovatele, jenž v době podání žádosti o dlouhodobé vízum za účelem strpění pobýval na území na základě výjezdního příkazu (tuto žádost podal v poslední den platnosti výjezdního příkazu), přičemž dřívější podání žádosti o povolení k trvalému pobytu mu žádné oprávnění k pobytu nezaložilo. Na tyto závěry tedy krajský soud odkazuje přiléhavě. Kumulativně s výše uvedenou podmínkou musí být splněna i podmínka, že cizinec byl oprávněn podat na území žádost o povolení k trvalému pobytu dle § 69 zákona o pobytu cizinců. Ani tuto podmínku stěžovatel nesplnil, neboť v době podání žádosti o povolení k trvalému pobytu nebyl oprávněn ji podat na území (§ 69 odst. 4 ve spojení s § 50 odst. 3 zákona o pobytu cizinců).

[17] Oprávnění pobývat na území na základě fikce dle § 60 odst. 7 zákona o pobytu cizinců nelze vnímat izolovaně, nýbrž je třeba jej vykládat ve spojení s § 33 odst. 1 písm. c) a § 69 odst. 4 téhož zákona, neboť jeho smyslem je přiznat dočasný pobytový titul cizincům, kteří požádali na území o povolení k trvalému pobytu, pokud k tomu byli oprávněni, a o jejichž žádosti o toto povolení nebylo rozhodnuto dříve, než uplynula platnost jejich předchozího pobytového oprávnění (viz rozsudky NSS ze dne 25. 9. 2013, č. j. 8 As 119/2012-32, ze dne 5. 1. 2017, č. j. 2 Azs 233/2016-34, a ze dne 31. 10. 2018, č. j. 7 Azs 43/2018-25). Z toho tedy vyplývá, že pokud stěžovatel nebyl oprávněn podat na území žádost o povolení k trvalému pobytu, neboť nedisponoval žádným pobytovým oprávněním (vyjma výjezdního příkazu), nemůže na tom nic změnit ani to, že požádal i o dlouhodobé vízum za účelem strpění. Smyslem tohoto víza totiž není vytvořit podmínky pro řádné podání žádosti o povolení k trvalému pobytu na území, nýbrž naopak cizinci, jenž řádně podal žádost o trvalý pobyt na území (tj. byl k tomu oprávněn), zajistit pobytové oprávnění do doby, než bude o této „hlavní“ žádosti rozhodnuto.

[18] Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 10. 2018, č. j. 7 Azs 43/2018-25, bod 20, zcela výstižně uvedl: „*Ustanovení § 50 odst. 3 zákona o pobytu cizinců jasně vymezuje prostor, v němž se cizinec po udělení výjezdního příkazu nachází; tím je pouze provedení neodkladných úkonů (tedy např. obstarání jízdních dokladů, vyřízení nezbytných formalit k opuštění ČR apod.) a následně samotné vycestování. Z výše uvedeného vyplývá, že povaha výjezdního příkazu brání tomu, aby cizinec na území dlouhodobě pobýval, a aby na základě tohoto titulu na území nakonec i získal pobytové oprávnění.*“

[19] Stěžovatel dále namítá, že ministerstvo mělo vyčkat, až bude rozhodnuto o jím podané žádosti o dlouhodobé vízum. Teprve po zamítavém rozhodnutí ve věci žádosti o vízum je totiž možné konstatovat, zda jsou dány důvody pro zastavení řízení. S tímto názorem ovšem Nejvyšší správní soud nesouhlasí. Předně je třeba poukázat na to, že ministerstvo zastavilo řízení o žádosti o povolení k trvalému pobytu poté, co byla vyřízena

žádost o dlouhodobé vízum za účelem strpění. Opravný prostředek ve věci žádosti o dlouhodobé vízum, kterým je žádost o nové posouzení důvodů neudělení víza, nemá odkladný účinek (§ 180e odst. 2 zákona o pobytu cizinců). Ministerstvo tedy zastavilo řízení ve věci povolení k trvalému pobytu poté, co byla vyřízena žádost o dlouhodobé vízum. Zejména je však třeba zdůraznit, co soud uvedl již výše, že dlouhodobé vízum dle § 33 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců je pomocným prostředkem ve vztahu k řízení o povolení k trvalému pobytu. Pokud ministerstvo řádně zjistilo, že stěžovatel nebyl oprávněn podat na území žádost o povolení k trvalému pobytu, nemuselo vyčkávat na vyřízení žádosti o dlouhodobé vízum za účelem strpění, neboť jednak v důsledku toho nebyly splněny ani podmínky pro udělení víza dle § 33 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, jednak se svojí povahou nejedná o pobytové oprávnění, z něhož by bylo možné dovozovat splnění podmínek pro podání žádosti o povolení k trvalému pobytu na území.

[20] Namítá-li stěžovatel, že mu byl výjezdní příkaz vyznačen neoprávněně, je třeba poukázat na to, že ten není předmětem soudního přezkumu. Stěžovatel netvrdí, na základě jakého jiného pobytového oprávnění byl oprávněn v době podání žádosti o povolení k trvalému pobytu pobývat na území České republiky. Z obsahu správního spisu vyplývá, že stěžovatel vstoupil do schengenského prostoru naposledy dne 5. 3. 2020, takže oprávnění pobývat v něm bez víza po dobu nejvýše 90 dnů uplynulo před podáním žádosti o povolení k trvalému pobytu. Má-li stěžovatel za to, že zde pobýval oprávněně na základě fikce dle § 60 odst. 7 zákona o pobytu cizinců v návaznosti na podání žádosti o dlouhodobé vízum za účelem strpění, lze opětovně poukázat na to, že tuto žádost podal až dne 25. 11. 2020 (tedy v poslední den platnosti výjezdního příkazu) a že nebyly splněny podmínky pro nastoupení fikce dle § 60 odst. 7 zákona o pobytu cizinců. Stěžovatel tedy nepředestřel žádné přesvědčivé důvody nasvědčující tomu, že mu byl výjezdní příkaz udělen neoprávněně, a tedy neměl se na něj vztahovat § 50 odst. 3 zákona o pobytu cizinců.

[21] Stěžovateli nelze přisvědčit ani v tom, že správní orgány měly zohlednit konkrétní okolnosti daného případu a uplatnit institut zmírňujícího správního uvážení. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 22. 4. 2014, č. j. 8 As 37/2011-154, uvedl: „*Pojem správního uvážení není v doktríně jednoznačně definován, v obecné rovině však o něm lze hovořit všude tam, kde zákon poskytuje správnímu orgánu ve stanovených hranicích určitý volný prostor k rozhodnutí. Tento prostor, v němž s existencí určitého skutkového stavu není jednoznačně spojen jediný právní následek a zákonodárce dává správnímu orgánu možnost zvolit po zvážení daných okolností jedno z více řešení předvídaných právní normou, bývá typicky vymezen formulací ‚správní orgán může', ‚lze' apod.*" Ustanovení § 169r odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců ovšem žádnou takovou diskreci nepřipouští (k tomu srov. formulaci návětí § 169r odst. 1 zákona o pobytu cizinců). Správní orgány tedy nemohly postupovat jinak než řízení zastavit. Ostatně co se týká možnosti uvážení správního orgánu, zda řízení zastaví, či nikoli, tak lze obecně říci, že zákonodárce v celém právním řádu v zásadě nedává možnost zohlednit konkrétní okolnosti, a to např. oproti přerušení řízení (k tomu srov. návětí § 64 a 66 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu).

[22] Zmiňuje-li stěžovatel okolnosti, pro něž nemohl sám vycestovat do Severní Makedonie, aby tam osobně podal žádost o povolení k trvalému pobytu na zastupitelském

úřadu dle § 69 odst. 1 a § 169d odst. 1 zákona o pobytu cizinců, lze jej odkázat na možnost požádat o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti dle § 169d odst. 3 téhož zákona.

[23] Stěžovatel poukazuje rovněž na to, že zastavením řízení mělo dojít k nepřiměřenému zásahu do jeho lidských práv, konkrétně do práv osobnostních a rodinných. Nejvyšší správní soud si je vědom, že oblast cizineckého práva má jistě lidskoprávní rozměr. Nicméně i ohledně této námitky již Nejvyšší správní soud dospěl k závěrům, které jsou plně aplikovatelné na daný případ. Krajský soud ostatně zcela přiléhavě cituje v bodě 13 napadeného rozsudku pasáž z rozsudku NSS ze dne 22. 1. 2020, č. j. 7 Azs 416/2019-42, kde jsou hlavní judikatorní závěry přehledně shrnuty.

[24] Ve vztahu ke zkoumání přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života při zastavení řízení dle zákona o pobytu cizinců lze odkázat na závěry rozsudku NSS ze dne 14. 12. 2017, č. j. 9 Azs 256/2017-57, bod 25: *„Soud v této souvislosti poukazuje, že se již dříve ztotožnil v jiné věci se závěrem, že hodnocení přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žadatele není součástí naplňování procesních podmínek, ale posuzuje se až v rozhodnutí o věci samé, a to jen v případě, kdy je tato povinnost explicitně stanovena v zákoně o pobytu cizinců (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 5. 2017, č. j. 7 Azs 46/2017 – 28). U procesního rozhodnutí o zastavení řízení dle § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu cizinců není povinnost zkoumat přiměřenost rozhodnutí zákonem stanovena, a proto nebylo nutné se takovou otázkou zabývat ani v nyní posuzované věci.“* Lze tak uzavřít, že správním orgánům nevyplývá v tomto případě ze zákona o pobytu cizinců povinnost posuzovat přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života. Taková povinnost nevyplývá ani z čl. 8 Úmluvy či čl. 10 Listiny, neboť v případě tohoto procesního rozhodnutí je dostatečné, pokud je přiměřenost zásahu do rodinného a soukromého života posouzena v souvislosti s rozhodování o uložení správního vyhoštění či povinnosti vycestovat z území (k tomu viz např. rozsudky NSS ze dne 14. 9. 2019, č. j. 7 Azs 5/2019-27, body 17 a 18, a ze dne 17. 2. 2021, č. j. 8 Azs 29/2019-41, bod 28).

[25] Stěžovatel namítá rovněž nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku vyplývající především z toho, že krajský soud nezohlednil specifickou situaci stěžovatele. Jak ovšem rozvedeno výše, krajský soud (ostatně ani správní orgány) se specifickými aspekty daného případu ani zabývat nemohl, přičemž dostatečně a věcně správně vysvětlil, z jakých důvodů tomu tak je. Skutečnost, že stěžovatel nesouhlasí se závěry krajského soudu a považuje je (mylně) za nesprávné, neznamená, že by rozsudek krajského soudu byl nepřesvědčivý, nesrozumitelný či nedostatečně odůvodněný. Námitka nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu je nedůvodná.

IV. Závěr a náklady řízení

[26] Na základě výše uvedeného dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[27] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel v řízení nebyl úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaná měla ve věci plný úspěch, avšak

nevznikly jí žádné náklady nad rámec úřední činnosti, a proto jí soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. dubna 2023

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu